

17763

Laki

maanteiden tekemisestä ja kunnossapidosta maalla.

Suomen Kansanvaltuuskunnan päätöksellä säädetään:

I LUKU.

Maanteiden tekemisestä, lakkauttamisesta tai muuttamisesta.

1 §.

Tässä laissa tarkoitettuja teitä ovat asianmukaisessa järjestyksessä maalla kunnossa pidettäviksi määrätyt maantiet. Mainittuihin teihin luetaan myös sillat, lossit, tierummut ja kaiteet ynnä muut kulkuyhteydelle tarpeelliset laitokset.

Maantieksi sanotaan kesä- ja talviajotietä, sekä jalkamiehiä ja ratsastajia varten aiottua polkutietä, joka välittää yleistä kulkuyhteyttä kaupunkien, läänien, kuntain tai sellaisten paikkain välillä, missä tie katsotaan olevan yleisen hyödyn ja tarpeen vaatima.

2 §.

Maantie on tehtävä sinne, missä se on tarpeellinen ja mihin se voidaan tasaisimmin ja muutenkin sopivimmin tehdä. Älköön tien nousu olko suurempi kuin *kymmenen* sadalle, elleivät erinomaiset luonnonesteet vaadi suurempaa nousua sallittavaksi.

Franso Medley

J

3 §.

Kun herää kysymys uuden maantien tekemisestä, on siitä annettava hakemus Lääninvaltuutetulle, jonka tulee hakemuksesta vaatia lausunnot asianomaisilta kunnanvaltuustoilta; antakoon myös määräyksen piiri-insinöörille, maanmittarille tai muulle asian ymmärtävälle henkilölle tutkia paaluttaa ja kartalle merkitä sopivin suunta ehdotettua tietä varten sekä tehdä sivupiirros siitä ja laatia piirustukset ja kustannusarvio tien tekemisestä, niin myös ehdottaa tien tekemistä ja kunnossapitoa varten tarpeelliset soran-, hiekan-, kiven- ja savenottopaikat. Lääninvaltuutetun on sen jälkeen hankittava asiasta tie- ja vesirakennusneuvoston lausunto, sekä annettava päätös, jossa on myöskin määrättävä asian aiheuttamain kustannusten maksamisesta. Jos Lääninvaltuutettu on määrännyt maantien tehtäväksi, on päätös ynnä asiasta kertyneet asiakirjat Kansanvaltuuskunnan tutkittavaksi alistettava.

Tässä pykälässä säädettyä järjestystä on soveltuvin kohdin noudatettava käsiteltäessä asioita, jotka koskevat jo olemassa olevan tien muuttamista maantiekseksi, maantien laajentamista tai varustamista kalliimmalla päällysrakennuksella, mäki- tai muuten epämukavan maantien siirtämistä, uuden sillan, lossin tai lautan rakentamista taikka vanhan sillan uudistamista tai kalliimpaa korjaamista, sekä maantien lakkauttamista.

4 §.

Maantien tulee, siinä tapahtuvan liikkeen laadun mukaan olla vähintään 5 metriä leveän. Talvi- ja polkutie on tehtävä niin leveäksi kuin tarve vaatii.

Jos jo tehdyllä maantiellä on muu kuin nyt määrätty vähin leveys, antakoon Lääninvaltuutettu, missä asianhaarat sallivat, sen jäädä sillensä.

Samoin on Lääninvaltuutetun, asianomaista kunnanvaltuustoa kuultettuaan, päätettävä, onko tie koko leveydeltään ajoradaksi tehtävä.

5 §.

Sillalla tulee olla sellainen kantovoima ja leveys, kuin tiellä oleva liikenne vaatii. Missä tien katkaisee sellainen vesistö, jonka yli siltaa ei

katsota olevan rakennettava, on kulkuyhteyttä lossilla tai lautalla ylläpidettävä. Maantiesillan, lossin ja lautan suuruuden ja kantovoiman sekä muuten niiden laadun, määrää Lääninvaltuutettu, hankittuaan asiasta tie- ja vesirakennusneuvoston lausunnon; ja on Lääninvaltuutetun päätös sellaisessa asiassa Kansanvaltuuskunnan tutkittavaksi alistettava.

Sillan, lossin tai lautan kantovoimasta on ilmoitus ylimenopaikalle julkipantava.

6 §.

Molemmin puolin maantietä on tehtävä riittävän leveät ja syvät ojat tarpeellisine viemäreineen, jollei IV luvussa mainittu tielautakunta harkitse niitä tarpeettomiksi.

7 §.

Puut ja pensaat ovat hakattavat pois 2 metrin leveydeltä ojan ulkoreunasta tai, missä ojaa ei ole, 3 metrin leveydeltä tien syrjästä, elleivät ne ennen tämän lain voimaan astumista ole istutetut tai erityiseen hoitoon otetut.

8 §.

Aitaa ei saa maantien viereen panna lähemmäksi kuin 0,5 metrin päähän ojan ulkoreunasta tahi, missä ojaa ei ole, 1 metrin päähän tien syrjästä. Tien varrelle älköön tästedes tehtäkö rakennusta lähemmäksi kuin 3 metrin päähän tien syrjästä.

9 §.

Tien viereen älköön tehtäkö senlaatuista kuoppaa tai hautaa, että siitä on vaaraa tielle tai tielläkulkijoille.

10 §.

Missä tie kulkee vesistön tai jyrkänteen läheltä niin, että siitä kulkijalle saattaa olla vaaraa, on sopivia kaiteita laitettava.

11 §.

Maantie, jonka varrella on olemassa kyytilaitoksia, on mitattava kilometriluvuin ja jokainen kilometri pylväällä merkittävä. Rajapyl-

väät läänien, kihlakuntien ja kuntien välillä ovat maantien viereen asetettavat ja tarpeellisella kirjoituksella varustettavat. Kun maantie haaraantuu kahteen tahi useampaan suuntaan, asetettakoon tienviitta osoittamaan, mihin tie viepi. Missä paikallistie tai polkutie eroaa maantiestä, pantakoon siihenkin tienviitta, jos tielautakunta sen tarpeelliseksi katsoo. Jokaisen kyytilaitoksen kohdalle on pantava pylvä, jossa on kyytilaitoksen nimi.

Polkutien suunta on tarpeellisissa kohdissa sopivalla tavalla merkittävä.

12 §.

Jos ei sopimusta maanomistajan kanssa aikaan saada tarpeellisen alueen luovuttamisesta maantien tekemistä varten, on alue pakkolunastettava.

Sama olkoon laki sellaisesta kummallakin puolen maantietä olevan maan nautinto-oikeuden supistuksesta, kuin 7 §:ssä sanotaan.

13 §.

Soran, hiekan, kiven tai saven tielle ottamista varten tarvittava maa-alue on pakkolunastettava, jollei siitä voida maanomistajan kanssa sopia.

Jos tientekoaineen kuljetukseen on tarve käyttää toisen yksityistä tietä tai siltaa, harkitkoon kunnanvaltuusto, jolleivät asianomaiset voi siitä sopia, onko se myönnettävä, sekä määrätköön siinä tapauksessa sen korvauksen, joka kohtuullisesti on mainitun oikeuden nauttimisesta suoritettava.

II LUKU.

Maanteiden tekoon ja kunnossapitoon velvollisista.

14 §.

Maanteiden tekeminen ja kunnossapito on sitä varten kootuilla varoilla suoritettava.

Paitsi niitä maanteitä tai niiden osia, jotka liikkeen suuruuden tähden tai muista syistä ehkä harkitaan soveliaiksi määrätä valtion välit-

tömään hoitoon otettaviksi, on huolenpito maanteiden kunnossapidosta oleva maalaiskuntain toimenä niinkuin tässä laissa säädetään.

Jos maantien katkaisee vesistö, joka on rajana kahden maalaiskunnan välillä, tulee Lääninvaltuutetun määrätä, kummanko kunnan huolenpitoon vesistön yli vievä silta, lossi tai lautta on kuuluva. Jos vesistö on rajana maalais- ja kaupunkikunnan välillä, on samalla tavoin määrättävä, onko nyt sanottu laitos valtion vaiko kaupunkikunnan tahi molempain kustannettava, ja on Lääninvaltuutetun päätös tällaisessa asiassa Kansanvaltuuskunnan tutkittavaksi alistettava.

III LUKU.

Maantien kunnossapidosta ja sen aukipitämisestä talvisaikaan sekä yleiselle kulkuyhteydelle tarpeellisista talviteistä.

15 §.

Maantien ynnä siihen kuuluvain siltain, rumpujen, pylväiden ja kaiteiden sekä lossien ja lauttain kunnossapito ja hoito, niin myös lossiväylän aukipitäminen, kun jää ei juhtia ja ajoneuvoja kannata, on, mikäli valtio ei välittömästi näitä tehtäviä suorita, tielautakuntain toimesta huutokaupalla tarjottava urakalle vähintään kolmen kalenterivuoden ajaksi kerrallaan; ja tulee tien sitä varten olla jaettuna osiin, joiden pituuden tielautakunta määrää.

Huutokaupan toimittaa tielautakunta kesäkuun kuluessa sen edellisenä vuonna, jona urakka on alkava; ja on ilmoitus huutokaupasta julkaistava vähintään 30 päivää sitä ennen sillä tavoin kuin kunnallisista kuulutuksista paikkakunnalla on määrätty.

Huutokauppatilaisuudessa tarjotaan myös yhtä pitkäksi ajaksi maanteiden aukipitäminen talvisaikana ja erityisten talviteiden viitoittaminen ja aukipitäminen.

Jos sanotun urakkakauden kuluessa uusi maantie valmistuu, taikka jos muuten käy tarpeelliseksi suorittaa sellaista maantientekoon kuuluvaa työtä, jota yllämainitussa huutokaupassa ei ole edellytetty, on uuden tien kunnossapito saman ajanjakson loppuun asti tai mainitun työn suorittaminen myöskin urakalle annettava.

16 §.

Ohjeeksi edellisessä pykälässä mainittuja urakkatarjouksia varten tulee tielautakunnan hyvissä ajoissa ennen huutokauppaa arvioida maantien ynnä siihen kuuluvain kaiteiden, siltojen, lossien, lauttojen ynnä muiden laitosten vuotuiset kunnossapitokustannukset; ja asetetaan sellaisen arvioimisen perusteeksi päivätöiden, puutavaran ja muiden rakennusaineiden paikkakunnalla käypä hinta.

17 §.

Huutokaupassa, josta 15 §:ssä mainitaan, saakoon tarjouksia tehdä yksityinen henkilö taikka osuuskunta tai muu yhtiö, joka viimeistään huutokauppatilaisuudessa antaa pätevän vakuuden tehtävänsä asianmukaisesta täyttämisestä.

Sittenkun jotakin määrättyä tieosaa koskevat tarjoukset on tehty, ilmoittakoon tielautakunta ennen toimituksen päättymistä, minkä tarjouksen se katsoo hyväksyttäväksi, ja lähettäköön pöytäkirjan huutokaupasta siihen kuuluvine asiakirjoineen ynnä oman lausuntonsa Lääninvaltuutetulle, joka niiden perusteella asian ratkaisee.

Useimmista urakkatarjouksista, joista vähintään kolme halvinta ovat huutokauppapöytäkirjaan merkittävät, on alin asianmukaisesti tehty hyväksyttävä, paitsi milloin urakoitsijan tai hänen asettamansa vakuuden ei harkita antavan riittävää varmuutta tehtävän täyttämisestä taikka tarjous havaitaan olevan ilmeisesti korkeampi kuin kohtuullista ja valtion edun mukaista on.

Jos jostakin tieosasta ei ole mitää hyväksyttävää tarjousta tehty, on Lääninvaltuutetun harkinnan mukaan joko uusi huutokauppa kuulutettava taikka tieosa muulla tavalla kunnossapidettävä.

18 §.

Maantie on pidettävä kulkuyhteydelle täysin tyydyttävässä kunnossa; ja on siihen tarvittavat täyteaineet otettava sitä varten määrättyistä paikoista, ellei urakoitsija ole itse sellaisia aineita muualta hankkinut.

19 §.

Maantien korjaamiseen älköön yleensä käskettävä sellaisina aikoina, jolloin seudulla kevät- tai syyskylvöä tehdään taikka heinää tai eloa korjataan, paitsi kun veden uurtamisen tai muun syyn takia tien heti kuntoon paneminen on tarpeen vaatima.

20 §.

Jos katselmuksessa, jonka tielautakunta keväällä ja syksyllä toimittaa, maantie havaitaan olevan epäkunnossa, velvoitettakoon urakoitsija määräajan kuluessa korjaamaan viat. Jollei vikoja määrätyn ajan kuluessa ole asianmukaisesti korjattu, on työ maksua vastaan teetettävä ja sen kustannukset ulosotettava urakoitsijalta. Jos kustannuksia ei voida urakoitsijalta saada, on ne hänen takausmiehiltään ulosotettava tai muusta urakoitsijain panemasta vakuudesta otettava.

21 §.

Jos maantiesilta palaa tai vesitulva sen viepi, taikka jos muu tapaturma tai väkivallan tekijät sen hävittävät, on tielautakunnan toimesta siinä paikassa pidettävä varasiltaa, lossia tai lauttaa, kunnes uusi silta ennätetään rakentaa.

22 §.

Jos joku tahtoo johtaa uuden ojan maantien alitse, tulee hänen hankkia siihen lupa tielautakunnalta ja, jos oja kaivetaan, sen yli rakentaa sellainen silta tai rumpu, joka maantien katselmuksessa voidaan hyväksyä.

23 §.

Maantielle älköön pantako muita kuin tien kunnossapitoon välttämättömästi tarvittavia ainevarastoja, älköönkään niitä niin asetettako, että kulkuyhteys sen takia häiritsee.

24 §.

Jos maantien ajorata on tehtävä leveämmäksi kuin ennen on ollut määrätty, taikka jos tiehen tehdään sellainen silta tai rumpu kuin 22 §:ssä mainitaan, saakoon urakoitsija, jonka tien kunnossapitoa täten vaikeutetaan, siitä kohtuullisen korvauksen.

Sama olkoon laki, missä maanvieremä, vedentulva tai muu niihin verrattava tapaturma on maantielle saattanut sellaisen vian, että sen korjaaminen vaatii kustannusta, jota ei ole voitu ennakolta arvata ja jota ei sovi urakoitsijan suoritettavaksi panna.

25 §.

Jos urakoitsija ja Lääninvaltuutettu eivät voi sopia 24 §:ssä mainitusta korvauksesta, jätetään asia kolmen uskotunmiehen ratkaistavaksi, joista paikkakunnan kunnanvaltuusto Lääninvaltuutetun kehoituksesta, valitsee yhden, tielautakunta toisen ja urakoitsija kolmannen.

Jos tielautakunta tai urakoitsija ei ole valinnut uskottua miestä 14 päivän kuluessa todistettavan kehoituksen siihen saatuaan, tulee kunnanvaltuuston, ilmoituksen saatuaan, valita uskottumies valvomaan niskoittelevan oikeutta.

Uskottujenmiesten päätökseen älköön muutosta haettako.

Toimituksesta saavat uskotutmiehet kohtuullisen palkkion, ja on heidän pääasian yhteydessä määrättävä, kenen maksettava se on. Jos joku on tähän tyytymätön, saattakoon palkkiota koskevan asian kunnanvaltuuston ratkaistavaksi.

26 §.

Maantie on lumiesteen sattuessa pidettävä auki lumireellä ja lumen luomisella.

Lumireen suuruudesta ja sen laadusta antaa tielautakunta tarpeellisia, paikkakunnan liikeolojen mukaan sovitettuja määräyksiä.

Missä liike on vähäinen tai paikkakunnan olosuhteet muuten antavat siihen aihetta, saattaa tielautakunta määrätä, että lumireen vetoa maantiellä ei tarvitse toimittaa.

27 §.

Missä maantielle kokoontuu paljon lunta, niin että tietä ainoastaan vaivoin ja suurilla kustannuksilla voidaan kulkukelpoisena pitää tai muut syyt niin vaativat, johdettakoon tie, tielautakunnan harkinnan mukaan, sellaisen paikan sivu, jos se mukavasti ja maanviljelykselle haittaa tuottamatta käy päinsä tai jos viljelijät siihen muuten suostuvat. Sel-

laista sivutietä varten tulee tielautakunnan osottaa sopivin suunta, ja sanottua tietä on pidettävä auki samalla tavalla kuin päätietä.

Joka talvisaikana lumireellä kunnossa pitää maantietä, saakoon pysyvän talven tultua, purkaa tien varrelle tehdyt aitaukset, jotka hänen tulee aikaisin keväällä jälleen panna entiseen kuntoon. Tämän laiminlyöjä on velvollinen korvaamaan maanviljelijälle siitä syntyvän vahingon.

28 §.

Lääninvaltuutetun asiana on, asianomaista kunnanvaltuustoa kuultuinaan, määrätä, missä erityistä talvitietä yleisen kulkuyhteyden mukavuudeksi tarvitaan ja se on käytettäväksi annettava, sekä millä paikoin ja millä tavoin talvitie on johdettava vesistössä olevan yleisen kulkuväylän poikki.

29 §.

Kun erityinen talvitie on yleistä tarvetta varten tehty, on se pidettävä kulkukelpoisessa kunnossa sekä, missä niin tarvitaan, sopivasti viitoitettava.

Jos sellaisen talvitien takia maantie on joksikin aikaa käynyt tarpeettomaksi, älköön sen aukipitämistä sanottuna aikana vaadittako. Kuitenkin on maantie hyvissä ajoin keväällä pantava kuljettavaan kuntoon.

30 §.

Yleistä tarvetta varten tehty talvitie on olosuhteiden vaatiessa muutettava toiseen paikkaan sekä, missä tie menee jään yli, ne paikat merkittävä, joissa on avantoja tai railoja, ja tie johdettava niiden sivu taikka silta pantava niiden poikki. Jos joku tekee avannon sellaisen talvitien varrelle, olkoon velvollinen sen sopivalla tavalla merkitsemään.

31 §.

Kun kulkuyhteyttä maantiellä voimassa pidetään lossilla tai lautalla virtaveden poikki, jota ei talvella käytetä laivan kulkuväylänä, määrätköön Lääninvaltuutettu tarvittaessa tielautakunnan ehdotuksesta ja läheisiä kunnanvaltuustoja kuultuinaan sekä muun selvityksen hankittuaan, ajan, jolloin laivakulkua ei siinä saa harjoittaa, jos yli-

menopaikka silloin on jään peittämä, ja ottakoon päätökseensä myöskin muut ehkä tarpeelliset määräykset sekä kuinka usein ja millä tavoin päätös on voimassa pysyäkseen yleisesti tiedoksi saatettava.

Jos talvitie, josta 28 §:ssä mainitaan, menee poikki vesistön, jota laivat käyttävät talvikulkuväylänä, on niihin paikkoihin, missä laivaväylä katkaisee tien, toimitettava sellainen silta, lautta tai lossi taikka muu laitos ynnä siihen ehkä tarvittava vahtitupa ja vahtipalvelus, kuin Lääninvaltuutettu liikkeen laatuun ja vilkkauteen nähden harkitsee tarpeelliseksi.

Jos laiva sattumalta murtaa auki tällaisen, vetojuhtia ja ajoneuvoja kannattavalla jäällä olevan tien, on tielautakunta velvollinen viipymättä pitämään huolta siitä, että väliaikainen, liikkeen tarvetta vastaava laitos tehdään vesiväylän poikki sopivalla tavalla merkittävään paikkaan; ja on tielautakunta myöskin velvollinen, milloin sellaisia satunaisia liikkeen keskeytyksiä on pelättävissä, ryhtymään kaikkiin niiden pikaiseksi poistamiseksi tarpeellisiin valmistaviin toimiin. Sama olkoon laki, jos liikkeen keskeytys tapahtuu tämän pykälän 1 momentissa mainitussa tapauksessa; ja hakekoon tielautakunta Lääninvaltuutetulta syyllisen velvoittamista korvaamaan valtiolle siitä aiheutuneet kustannukset.

32 §.

Jollei urakoitsija toimituta hänen velvollisuutenaan olevaa lumireen vetoa tai lumenluomista, taikka jollei yleistä talvitietä määrättyllä tavalla viitoiteta, on tielautakunnalla valta teettää työ, ja on maksu siten laiminlyöneeltä perittävä niinkuin 20 §:ssä sanotaan.

IV LUKU.

Tielautakunnasta.

33 §.

Kuhunkin maalaiskuntaan, jossa on maantie, asetetaan tielautakunta, jossa on kolme jäsentä ja kaksi varajäsentä. Tielautakunnan valitsee kunnanvaltuusto ennen lokakuun loppua seuraavaksi kolmeksi vuodeksi ja määrää, kenen tielautakunnan jäsenistä tulee olla puheen-

johtajana ja kenen varapuheenjohtajana. Vaalista on ilmoitus tehtävä Lääninvaltuutetulle, joka määrää tielautakunnalle tulevan palkkion.

Kelpoisuudesta tielautakunnan jäseneksi sekä kieltäytymisestä sellaisesta toimesta on noudatettava, mitä kunnanvaltuutetuista säädetään.

34 §.

Tielautakunnan velvollisuutena on tieasioista annettujen päätösten ja määräysten toimeenpaneminen, lausuntojen antaminen ja ehdotusten tekeminen maanteitä koskevissa asioissa, sekä muiden tämän lain mukaisesti tielautakunnalle kuuluvain tehtävain toimittaminen.

Asiain käsittelyssä ja päätösten tekemisessä on tielautakunnan noudatettava, mitä kunnallislautakunnasta säädetään.

35 §.

Tielautakunnan on vuosittain ennen elokuun 15 päivää valmistettava ja kunnanvaltuustolle annettava täydellinen menoarvio seuraavaksi vuodeksi kunnassa olevain maanteiden tekemisestä ja kunnossapidosta. Tähän arviolaskuun on otettava menot teetettävistä töistä hyväksytyjen urakkatarjousten taikka, mikäli töitä ei teetetä urakalla, laaditun kustannusarvion mukaan, niin myös tielautakunnan palkkaus sekä kaikki muut kustannukset. Edeltäkäsinkin laskettavissa olevain menojen lisäksi on arviolaskuun myöskin pantava kohtuullinen rahamäärä arvaamattomien menojen varalle.

Sittenkun kunta on tarkastanut menoarvion, on se kunnanvaltuuston lausunnon seuraamana ennen syyskuun 15 päivää Lääninvaltuutetulle lähetettävä, ja tulee Lääninvaltuutetun antaa asiasta päätöksensä, joka on viipymättä Kansanvaltuuskunnan tutkittavaksi alistettava.

V LUKU.

Edesvasuusta tämän lain rikkomisesta.

36 §.

Urakoitsija tai tientekijä, joka jättää tien asianmukaisesti kunnossa pitämättä maan ollessa paljaana, taikka täyttämättä, mitä hänellä lossiväylän aukipitämiseen sekä lumireen vetämiseen ja lumenluomiseen

nähdessä on velvollisuutena, taikka kulkukelpoisessa kunnossa pitämättä erityisen, yleistä kulkuyhteyttä varten tehdyn talvitien, taikka määrättyllä tavalla merkitsemättä tien, rangaistakoon enintään 200 markan sakolla.

Jos tie luvattomasti suljetaan, olkoon siitä sakkoa enintään 400 markkaa. Sama edesvatuu kohtaa sitä, joka laiminlyö rakentaa sillan tahi rummun ojan yli, jonka hän on johtanut maantien alitse.

Joka rikkoo 7, 8, 9, 10 ja 23 §:ssä olevia määräyksiä, rangaistakoon enintään 200 markan sakolla.

Jos lossimies tahi se, joka on otettu toimittamaan silta- tai lossirahan kantoa, aiheuttomasti on viivyttänyt matkustavaista, taikka häneltä vaatinut enemmän kuin määrätyn maksun, taikka jos lossimies jättää matkustajan kuljettamatta, rangaistakoon enintään 200 markan sakolla.

Matkustaja, joka, vaikka on saanut muistutuksen, että silta- tai lossiraha on maksettava, sen laiminlyö ja jatkaa matkaansa, rangaistakoon enintään 200 markan sakolla.

Jos joku vie sillalle raskaamman kuorman kuin minkä sillan kantovoima sietää, eikä ole ryhtynyt tarpeelliseen toimeen sillan vahvistamiseksi, rangaistakoon enintään 1,000 markan sakolla ja korvatkoon vahingon. Sama olkoon laki, jos joku liian raskaalla kuormalla upottaa lossin tai lautan taikka sitä vahingoittaa.

Muutoin on voimassa, mitä tämän laatuaisista rikkomuksista rikoslaisissa on säädetty.

37 §.

Rikkomuksen joka 36 §:n 1, 2, 3 ja 6 momentin mukaan on rangaistuksen alainen, olkoon jokainen oikeutettu ilmoittamaan syytteeseen pantavaksi.

VI LUKU.

Erinäisiä säännöksiä.

38 §.

Lääninvaltuutetun päätökseen asioissa, jotka tässä laissa mainitaan, saa muutosta hakea siinä järjestyksessä, kuin valituksen tekemisestä kunnallisissa asioissa on määrätty.

39 §.

Tämän lain toimeenpanemista varten tarvittavat lähemmät määräykset annetaan erikseen.

40 §.

Ennen tämän lain voimaanastumista on ryhdyttävä sen sovelluttamista varten tarpeellisiin valmistaviin toimiin; ja Lääninvaltuutetun tulee, noudattaan 14 §:n määräyksiä sekä asianomaisia kuntia kuultuaan, päätöksellä, joka on Kansanvaltuuskunnan ratkaistavaksi alistettava, määrätä, mitkä tiet on maanteinä kunnossapidettävä, sekä myöskin pitää tointa tielautakuntain valitsamisesta.

41 §.

Kun maantien kunnossapito siirretään valtiolle, ovat tie ynnä siihen kuuluvat sillat, rummut, lautat, lossit, kaiteet ja muut laitokset hyvässä kunnossa sekä maantie-alue ja tietä varten erotetut tientekoaikseen ottopaikat valtiolle ilman lunastusta luovutettavat. Sama olkoon laki niistä tientekoaikseen ottopaikoista, jotka vanhastaan ovat maantiehen kuuluneet, siinä laajuudessa, kuin tielautakunnan ja maanomistajan sekä paikkakunnan kunnanvaltuuston asettamat uskotutmiehet määräävät niinkuin 25 §:ssä säädetään.

Jos maantie tai siihen kuuluva silta tai muu laitos on ennen tämän lain julistamista lainavaroilla tehty, on se osa lainasta, joka tämän lain voimaan astuessa vielä on lainaehtoien mukaa maksamatta, menevä valtion vastattavaksi. Sama olkoon laki urakkasummasta urakka-ajan loppuun asti, jos maantien kunnossapito on ennen tämän lain julkoisemista urakalle annettu.

42 §.

Ne erityiset maksut, joita on kannettu erinäisten maanteiden ja siltain käyttämisestä maalla tai niiden kunnossapitoa varten taikka joita on maalaiskunnissa tien- tai sillantekoa varten kaupungissa suoritettu, lakkaavat tämän lain voimaan astuessa. Sellaisista maksuista tai tientekovelvollisten keräyksistä aikaansaadut ja tientekolahkojen hallittavina olevat rahastot ovat viipymättä Lääninrahastoon tilitettävät.

Lääninrahastoissa hoidettaviksi määrättyt tie- ja siltarahastot maa-seutua varten siirretään valtiolle.

43 §.

Tämä laki, joka ei koske kyläteitä eikä muuta niistä voimassa olevia säädöksiä, astuu voimaan 1 päivänä tammikuuta 1919 ja kumoaa Rakenuskaaren 25 luvun mikäli se koskee tientekorasitusta maalla, 15 päivänä tammikuuta 1883 annetun asetuksen teitten ja siltain tekemisestä ja kunnossapitämisestä maalla sekä kaikki muut yleisessä laissa ja erinäisissä asetuksissa annetut määräykset, jotka ovat ristiriidassa tämän lain kanssa.

Helsingissä, päivänä helmikuuta 1918.

